

[Helle Degn]

Ingen af vore unge skal forlade folkeskolen, uden at vi har sørget for, at de får en vejledning om deres uddannelses- og erhvervs muligheder. Det kan den socialdemokratiske gruppe støtte, og vi er parat til at betale, hvad det koster at gøre en sådan ordning obligatorisk for alle landets kommuner.

Den enkelte unge kan forståeligt nok have svært ved at gennemskue, hvilke uddannelsesmuligheder hun eller han har foran sig, ligesom erhvervsvalget også kan være svært uden et overblik og uden gode råd med på vejen. Det er f. eks. svært for pigerne at sprede sig noget mere i uddannelsesvalget, hvilket jo senere fører til, at ca. $\frac{2}{3}$ af de ungdomsledige er piger. Bedre vejledning vil kunne være en støtte og en hjælp.

Det er klart, at der er en lang række administrative problemer forbundet med hele vejledningsområdet. Vi har skole-, erhvervs- og uddannelsesvejledere forankret i hver sit ressortområde. Vi kan give tilslutning til, at man lokalt i den enkelte kommune finder løsninger på samarbejde og overlappingsproblemer.

Under udvalgsarbejdet vil jeg bede om, at vi bliver orienteret lidt nærmere om de erfaringer, man allerede har gjort med koordineringen af vejledningen, hvilke forudsætninger vejlederne har for at støtte vore unge, og hvilket omfang vejledningen skal have for den enkelte unge.

For at hjælpe de unge med en afklaring af deres uddannelses- og beskæftigelsesvalg ser vi også positivt på de aktstykker, som regeringen har fremlagt i finansudvalget. Jeg tænker her specielt på aktstykke 253 om en udvidet mulighed for introduktion af erhvervsskolerne i 8.-10. klasse-forløbet. Her skal der kunne tilbydes et erhvervsintroducerende kursus af 1-5 dages varighed i en erhvervsklasse, på en teknisk skole el. lign., en ordning, som man bl. a. har gjort forsøg med og fået gode resultater af i Ålborg.

Regeringens mål, at ingen ung, som forlader folkeskolen denne sommer, skal gå ud i arbejdsløsheden, kan vi støtte, og vi støtter en hurtig og positiv behandling af dette forslag.

Karen Højte Jensen (KF):

Mange kommuner har som led i bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden etableret

en såkaldt udvidet skolevejlederordning. Ifølge mange udsagn har en sådan ordning, der giver mulighed for at holde kontakt med og støtte de unge et par år efter, at de har forladt folkeskolen, givet positive resultater. Jeg mener heller ikke, der er tvivl om, at disse frivillige ordninger har haft en effekt og har givet og giver mange unge en god støtte.

Kommunerne har i høj grad haft frie hænder til at skræddersy en ordning, der netop tilgodeser det lokale behov.

Nu foreligger der så fra regeringens side som en del af martspakken et forslag om, at det skal være obligatorisk for kommunerne at tilbyde unge vejledning om uddannelses- og beskæftigelsesmuligheder i to år efter, at de er udskrevet af folkeskolen el. lign., dog mindst til de fylder 19 år.

Det konservative folkeparti ser med sympati på alle tanker om at informere og vejlede de unge, der har behov for det, men vi er ikke ganske overbevist om, at de ordninger, som forslaget lægger op til, der trækkes ned over hovedet på de enkelte kommuner og pålægger dem at etablere ungdomsvejledninger, er hensigtsmæssige. Er ordningen tænkt som en permanent ordning fra nu af og ud i al fremtid?

Vi vil gerne være med til at se på forslaget, men vi finder det vigtigt at høre og tage hensyn til kommunernes holdning i denne sag.

Jeg har en formodning om, at den finansieringsform, som der er peget på over de såkaldte L 488-midler i sig selv vil animere en række kommuner til at etablere vejledningsordninger.

Det er vigtigt, at der ved tilrettelæggelsen af vejledningsordninger tages hensyn til kommunernes forskellige strukturer og behov. Flexibilitet og koordinering er også afgørende, ikke mindst koordineringen med andre vejledningsordninger for unge.

Hvilket indhold skal en ordning i øvrigt have? I ministerens fremsættelse står der, at kommunerne får pligt til at holde kontakt til de unge. Kunne ministeren uddybe, hvad der ligger i ordet kontakt?

Desuden fremgår det af bemærkningerne, at skriftlig kontakt ikke er nok, idet der forudsættes direkte kontakt mindst to gange om året. Skal der ske en personlig opsøgning, hvor nu end det unge menneske måtte befinde sig? Jeg er bange for, at dette nok er skri-